

Drosjer er et veldig nyttig hjelpemiddel for blinde og svaksynte

Som blind eller svaksynt er taxi en god ting for å ta seg frem. Vi får ordnet transporten, hjelp til å komme helt frem og kan få hjelp til å bli ledsaget til døren om vi trenger det. Alternativet er at vi må ha noen til å følge oss om vi ikke er kjent.

For oss er det viktig at:

- Sjåføren er kjent der vi kjører
- Sjåføren tar oss med selv om vi trenger ledsager eller har med førerhund
- Sjåføren kan kommunisere god med oss.
- Vi kan kjøre når vi har behov for det.
- Vi kan ha med rullestol for de av oss som trenger det.

Har regulering av drosjemarkedet noe å si for oss

I utgangspunktet så skulle man tro at konkurranse i drosjenæringa ikke burde påvirke situasjonen for blinde og svaksynte. Men det er ikke tilfelle. Konkurransen vi har hatt til nå gir seg utslag i stor usikkerhet for våre medlemmer.

En drosje er ikke en drosje lenger

Til nå har regulering gitt transportørene som får løyve, plikt til å tilby transporttjenester overalt hele døgnet. Dette har gitt synshemmede en grunnleggende trygghet om at dersom de bestiller taxi, så kommer denne uansett hvor du befinner deg og når på døgnet du bestiller. Transportøren har også en plikt til å ta deg med, uansett om du har førerhund eller har et assistansebehov som krever litt mer av sjåføren. Frislipp eller mindre regulering innebærer at transportørene selv i større grad kan vurdere hvilke steder, hvilke tider og hvilke kunder som er mest interessante. Da fratras synshemmede tryggheten for at de får en taxi når de har behov for det. Det å få lov til å tilby transporttjenester, må henge sammen med en plikt til å yte en service som gjør at synshemmede og andre beholder denne tryggheten.

Nå er det konkurranse på ulike vilkår. De som har påtatt seg forpliktelser til å kjøre hele døgnet og ta alle typer turer, noe som også naturligvis gir kostnader, konkurrerer om anbud med aktører som ikke har de samme forpliktelsene. Dette fører til at de som utgjør kjernen i transportberedskapen, blant annet på mindre steder, er dømt til å tape anbud på skolekjøring, sykehuskjøring og så videre. Den delen av transporttilbudet som kanskje har den viktigste samfunnsøkonomiske funksjonen, blir den minst attraktive i offentlige anbud og

får dermed det svakeste økonomiske grunnlaget. Tildeling av anbud bør henge sammen med hvilke forpliktelser man påtar seg i samfunnet, forpliktelser som er avgjørende viktig for synshemmede og andre funksjonshemmede.

Det at noen selskaper får kjøre TT og andre ikke, gjør at vi mister muligheten til å be noen om hjelp til å finne en taxi for å sikre at vi kommer oss trygt hjem om vi skal betale turen med TT-kort. Betaler vi selv har vi ikke mulighet til å sette oss inn i de ulike selskaperens priser.

Et selskap bestemmer seg for å ikke ha med hunder uansett behov.

Vår erfaring med frislipp først i Oslo og så flere steder er at tjenestene er mindre til å stole på. Vi møter sjåførere som ikke er kjent, sjåførere som ikke kan taksameteret og betalingsløsningene sine. De vil plutselig ikke ta TT-kort som de svarte ja på eller så virker ikke betalingsløsningene og vi blir bedt om å betale kontakt eller vippse til privattelefoner. Vi sliter også med kommunikasjon med sjåførene, for å forvise oss om at vi er kommet til rett sted.

Jeg erfarer at det er stadig flere sjåførere som er dårligere til å snakke norsk. Ikke misforstå meg her, jeg er ikke opptatt av hvor sjåførene kommer fra, men når jeg ikke ser, er jeg avhengig av mer kommunikasjon med sjåføren enn de som ser godt. Det er for å forvise meg om at jeg er kommet til rett sted og for å få informasjon om rett inngang. Da blir språket viktig. For min del er det norsk. Den trenger ikke være prikkfri, men vi må kunne forstå hverandre. Når jeg skal til bakdøren og blir vist døren til bakeren ved siden av blir ikke alt som planlagt.

Dårlig kommunikasjon fører også til at det er ubehagelig å ta drosjer fra holdeplasser i sentrum. Manglende ordforråd og nyanser fører til en krass tone og roping og skriking og peking.

Jeg håper vi får en drosjenæring der vi kan bygge opp igjen vår tillit etter at et håp om et friere marked har ført til at vi får en dårligere og dyrere tjeneste.

Oslo, 10.11.22

Med vennlig hilsen
Norges Blindforbund

Terje Andre Olsen
Forbundsleder